

РЕШЕНИЕ

№ 6569

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 159 СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕНИЦА Н. УРУМОВА

при участието на секретаря СТИЛИАНА В. АНДОНОВА
като разгледа докладваното от ДЕНИЦА Н. УРУМОВА Гражданско дело № 20221110120921 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното :

Предявен е иск от И. Е. Д., ЕГН: *****, с адрес: адрес, чрез адв. Джаджарова, срещу „фирма“ ЕАД, ЕИК: номер със седалище и адрес на управление: адрес, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **3500,00 лв.**, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди /психическо напрежение, стрес, негативни емоции, тормоз, чувство за вина, унижение, загуба на време и енергия, семейни проблеми, избухливост, липса на сън и загуба на доверие в институциите/, вследствие от виновно и противоправно поведение на служители на ответника, които не са предприели действия за заличаване от Централния кредитен регистър на обстоятелството, че ищецът има просрочен кредит с идентификатор 32011794 и ежесечно са подавали отчет, че е налице непогасено задължение, макар същото да е отречено с влязло в сила решение по възз. гр. д. № 7649/2020 г. по описа на СГС, II-Б състав, ведно със законна лихва, считано от дата на подаване на исквата молба – 19.04.2022 г., до окончателното плащане на дължимото.

Претендират се разноси.

Ищецът твърди, че с влязло в сила на 19.05.2021 г. съдебно решение по въззивно гражданско дело № 7649/2020г. по описа на СГС, II „Б“ състав, било установено, че не дължи на ответника при условията на принудително изпълнение, сумата от 10160.87 лева - главница, 1318.56 лева - лихва за забава за периода 26.08.2009г.-22.02.2010г., сумата в размер на 611.94 лева - санкционираща лихва за периода 26.08.2009г.-22.02.2010 г., както и сумата в размер на 330.34 лева - разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист от 24.02.2010г., по частно гражданско дело 116/2010г. по описа на РС-Левски. Поддържа, че на 21.07.2021 г. извършил справка в Централен кредитен регистър, воден от БНБ, от която установил, че задължението, чиято недължимост е установена по силата на горесцитираното съдебно решене, фигурира като просрочен кредит с идентификатор 32011794, с дата на разрешаване 12.10.2005г. и дата на издължаване 24.02.2010г., с остатък от просрочена главница - 10161.00 лева и балансова експозиция 22871,00 лева. Твърди, че посочената информация е налице и към настоящия момента, като ответното дружество продължава да подава ежесечни данни за наличие на задължения по кредита. Излага съображения, че

описаните действия са противоправни и в нарушение на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от Наредба № 22/16.07.2009 г. за Централния кредитен регистър, тъй като служителите на ответника е следвало да вземат предвид установената недължимост на вземанията и да впишат тази промяна в обстоятелствата в кредитния регистър, а в ежемесечните отчети да отразяват текущото състояние на кредита. Вследствие от посоченото противоправно поведение, твърди, че претърпял неимуществени вреди, които оценява на 3500 лв. и които се изразяват в психическо напрежение, стрес, негативни емоции, тормоз, чувство за вина, унижение, загуба на време и енергия, семейни проблеми, избухливост, липса на сън и загуба на доверие в институциите. В тази връзка сочи, че не можел да сключва договори за кредит, да бъде поръчител или съдлъжник, като му се е налагало да търси съвети и да изпраща писма до ответното дружество и до БНБ.

Ответникът, в срока по чл. 131 ГПК, е депозирал отговор на исковата молба. Оспорва основателността на иска с твърдения, че с посоченото от ищеца съдебно решение е признато за установено, че процесните вземания по договора за кредит са погасени по давност, което обаче на било основание за отписването им от Централния кредитен регистър. Поддържа, че описаните в исковата молба действия не са противоправни, тъй като по силата на чл. 10 от Наредба № 22, е бил длъжен да подава до ЦКР информация за всички активни кредити до окончателното им погасяване. В тази връзка посочва, че изтичането на давностен не погасява самото вземане, поради което и същото следва да стои вписано в ЦКР, като активно и непогасено по смисъла на посочената наредба. Твърди, че съгласно чл. 19, ал. 2 от Наредба № 22/16.07.2009 г. информацията за кредитна задължнялост включва и данни за погасени кредити за 5-годишен исторически период, от което извлича аргумент, че няма възможност да се отписват неизплатените, но погасени по давност вземания. Оспорва ищеца да е претърпял неимуществени вреди, както и наличието на причинна връзка, за което излага подробни съображения. Моли съдът да отхвърли иска.

Претендират се разноски.

В съдебно заседание ищеца се представлява от адв. Джаджарова, която поддържа предявения иск. Моли съда да уважи иска. Претендира разноски, за което представя списък. По делото са постъпили писмени бележки.

Ответника се представлява от юрк. Димитрушев, който оспорва исковата молба и моли съда да отхвърли иска. Претендира разноски, за което представя списък. По делото е постъпила писмена защита.

По делото са ангажирани писмени и гласни доказателства.

*Съдът, като прецени **относимите** доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:*

Не се спори между страните и от представените по делото писмени доказателства се установява, че с Решение №262143/31.03.2021 г. по гр. д. № 7649/2020 г. по описа на СГС, II-Б състав, постановено по реда на чл. 439 ГПК, е признато за установено, че ищеца на дължи на ответника сумата от 10160,87 лв.- главница, 1318.56 лева - лихва за забава за периода 26.08.2009г.-22.02.2010г., сумата в размер на 611.94 лева - санкционираща лихва за периода 26.08.2009г.-22.02.2010 г., както и сумата в размер на 330.34 лева - разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 24.02.2010г., по частно гражданско дело 116/2010г. по описа на РС-Левски, като решението е влязло в сила на 19.05.2021г.

С писмо до ответника, връчено на 26.08.2021г., ищеца е поискал от ответника да коригира подадената до ЦКР информация, относно горепосоченото задължение по договора за кредит.

С писмо от БНБ от 15.11.2021 г., по повод постъпило от ищеца писмо, БНБ е указала на ответника да извърши проверка относно подадената информация по процесния кредит.

С писмо до ищеца изх. № R-5659-A/2021 г. на ответника, последният е завил, че

подадената до ЦКР информация е коректна, предвид, че задължението по кредита не е изплатено.

По делото са представени 2 бр. справки за кредитна задължияност от 30.07.2021 г. и от 10.02.2022 г. на ищеца.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетеля Катя Ангелова Д.а, съпруга на ищеца, която посочва, че след като било постановено решението на съда, че ищеца не дължи сумите по кредита, многократно ходили в различни банки, за да кандидатстват за кредит, но навсякъде им отказвали, защото имали история в ЦКР. Първо кандидатствали в „ПИБ“ АД, където му превеждали заплата, след това в „ОББ“ АД, „УниКредит Булбанк“ АД, но навсякъде последвал отказ. Ищеца се чувствал зле от това. Миналата година свидетелката искала да изтегли кредит и кандидатствала за 10 000 лв., но заради историята на ищеца в ЦКР, на нея също отказали. Ищеца се чувствал ядосан и безсилен, заради некоректната информация, която се подавала към ЦКР, защото никъде не му бил отпуснат кредит. Той дори не успял да подаде и документи за искане, защото директно му казвали, че с тази лоша кредитна история нямамо как да му отпуснат кредит. Ищеца станал избухлив, ядосвал се също, че и съпругата му не може да изтегли кредит. Вечер не можел да спи, бил умислен, чувствал се безсилен, почти всеки ден бил с главоболие и няколко пъти му се случило да вдигне високо кръвно налягане.

При така установеното съда направи следните правни изводи:

Предявеният в настоящето производство иск е с правно основание чл.49, вр. чл.45 ЗЗД.

За да бъде уважен иск за неправомерно увреждане по чл.49 от ЗЗД, ищеца следва да установи кумулативното наличие на следните предпоставки: противоправно поведение на работници, респ.служители на ответника /изразено чрез действие или бездействия/, настъпили вреди и причинна връзка между тях. По арг. на чл.45, ал.2 ЗЗД вината се предполага до доказване на противното.

Отговорността по чл. 49 ЗЗД е обективна и безвиновна. За възникването ѝ е необходимо противоправно и виновно поведение на лицето, на което е възложена работата и причинени в резултат на същото вреди. В конкретния случай противоправното поведение е установено с представеното по делото влязло в сила съдебно Решение №262143/31.03.2021 г. по гр. д. № 7649/2020 г. по описа на СГС, с което е признато за установено, че ищеца не дължи сумите по процесния кредит и неподадената за това информация до ЦКР.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредба № 22 от 16.07.2009 г. за Централния кредитен регистър, институциите по от наредбата са длъжни да събират и подават към Централния кредитен регистър информация в електронен вид за всички кредити на техните клиенти и за настъпилите изменения по тези кредити до окончателното им погасяване. Под погасяване следва да се разбира настъпване на обстоятелства за прекратяване на правоотношението – изпълнение чрез плащане или настъпване на други обстоятелства, водещи до прекратяване на правоотношението или изключването на съществуването на такова. Наредбата не дефинира понятието „погасяване“, респ. не ограничава погасяването само до плащане. Следователно всяко едно погасяване (текущо или окончателно), вкл. и погасяването на вземанията по давност, представлява изменение по кредита, за което се дължи подаването на информация в ЦКР. В настоящия случай, това не е сторено от ответника, като вместо да отпише процесните вземания, като погасени по давност, по силата на влязло в сила съдебно решение, съответно да подаде информация до ЦКР, където всички данни да бъдат заличени след изтичане на петгодишния исторически период по чл. 19, ал. 2 от Наредба №22/16.07.2009г., поддържа недобросъвестно "лошите" данни за кредитополучателя в ЦКР и възникващите в тази връзка затруднения при последващо кредитиране. По силата на чл. 19, ал. 1 и 2 от Наредба № 22/16.07.2009 г. данните, които всеки от кредиторите (включително и цесионери, придобили вече съществуващи вземания от други доставчици на кредитни услуги) подава за своите клиенти, служат за преценка на кредитната задължияност на кредитополучатели, длъжници и поръчители за петгодишен исторически период. Информацията има съществено значение за потенциалните потребители на финансови услуги, но актуализирането, ако такова се налага, е изцяло задължение на институцията, която я е подала към регистъра. Затова ако ответникът не съдейства за точно оповестяване

на данните за дълга на ищеца, **след като има задължение за това и след като е бил сезиран**, той несъмнено причинява вреда. От представените по делото справки за кредитна задължияност от 30.07.2021 г. и от 10.02.2022 г. се установява, че въпреки решението на съда, влязло в сила на 19.05.2021г., с което е признат иска за недължимост на задължението, ответникът не е уведомил БНБ, Централен кредитен регистър за отпадане задълженията по процесния договор за кредит. Предвид това, съдът счита, че чрез бездействието си служителите на ответника, на които е възложено да извършват съответната дейност, не са изпълнили задълженията си по чл. 10, ал. 1-3 от Наредба № 22/16.07.2009 г., като в следствие на неизпълнение на тези задължения, в ЦКР на БНБ са продължили да фигурират задължения на ищеца, които не са били актуални.

Причинените на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в психическо напрежение, стрес и негативни емоции от незаличените данни в ЦКР, се установяват от показанията на разпитания свидетел. Недоказани обаче останаха твърденията, че ищеца получил откази от банкови институции за отпускане на кредит, предвид данните в ЦКР за кредитна задължияност. При преценка на показанията на свидетеля по реда на чл. 172 ГПК, съдът не кредитира същите по отношение на тези факти и обстоятелства, още повече, че по делото няма ангажирани никакви писмени доказателства за направени заявки и отправени *писмени* искания (каквато е практиката) от ищеца до банкови институции за предоставяне на кредит и съответно отказ по така направените искания.

При определяне на размера, в който следва да бъде уважен предявеният иск за неимуществени вреди, съдът съобрази разпоредбата на чл.52 ЗЗД, относима към обезщетяването на този вид вреди, където законодателят е въвел принципа на справедливост. Както е известно в правната доктрина неимуществените вреди са вреди, които по своето естество засягат изцяло емоционалната сфера на лицето, което ги търпи. С оглед на събраните по делото гласни доказателства, а именно, че ищеца е се „чувствал ядосан и безсилен“, заради некоректната информация, която се подавала към ЦКР, „не можел да спи, бил умислен“, „бил с главоболие“ и няколко пъти вдигнал високо кръвно налягане, съдът намира че претърпените от ищеца неимуществени вреди, в резултат на процесните действия на служителите на ответника, следва да бъдат оценени по справедливост, в съответствие с разпоредбата на чл.52 ЗЗД, на сумата от **200 лв.**, до който размер следва да бъде уважен предявеният иск. Посочената сума следва да бъде присъдена, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане. Искът за горницата над сумата от 200 лв. следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

Предвид изхода на спора, всяка от страните има право на разноски. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 36,57 лв., съразмерно с уважената част от исковите претенции. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищеца следва да бъде осъден да заплати на ответника направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 330 лв., съразмерно с отхвърлената част от исковите претенции. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на юрисконсултско възнаграждение, доколкото същото е претендирано под предвидения минимум, съобразно чл. 7, ал.2, т. 2 Наредба № 1/09.07.2004 г. (ред. ДВ. бр.68/31.07.2020 г.).

Водим от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА „фирма“ ЕАД, ЕИК: номер със седалище и адрес на управление: адрес, да заплати на **И. Е. Д.**, ЕГН: *********, с адрес: адрес, **сумата от 200,00 лв.** (двеста лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие непредприети действия от ответника за заличаване от Централния кредитен регистър на БНБ, че ищецът има просрочен кредит с № 32011794, въпреки, че с влязло в сила на 19.05.2021г. Решение №262143/31.03.2021 г. по гр. д. № 7649/2020 г. по описа на СГС, П-Б състав, постановено по реда на чл. 439 ГПК, е признато за установено, че ищеца не дължи суми по кредита, **ведно със законна лихва** върху сумата от 200,00 лв., считано от дата на подаване на исковата молба – 19.04.2022 г., до окончателното плащане на дължимото, като

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от 3500,00 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА „фирма“ ЕАД, ЕИК: номер със седалище и адрес на управление: адрес, да заплати на **И. Е. Д.**, ЕГН: *****, с адрес: адрес, **сумата от 36,57 лв.** (тридесет и шест лева и 57 стотинки), представляваща направени по делото разноси.

ОСЪЖДА И. Е. Д., ЕГН: *****, с адрес: адрес, да заплати на **„фирма“ ЕАД**, ЕИК: номер със седалище и адрес на управление: адрес, **сумата от 330,00 лв.** (триста и тридесет), представляваща направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____